

meget snart kunde sættes i Gang. Det er nemlig ikke nok, at vi opfordre andre til at skynde sig, ogsaa Rigsdagen maa gøre sin Del til — maaske ved at se bort fra Enkeltheder, som man ellers kunde ønske at faa forandrede — at lade Forslagene komme til Ministeriet, for at dette derpaa hurtigst muligt kunde sætte de vedkommende Arbejder i Gang. Naar vi alle gøre, hvad vi kunne, hver paa sin Maade, før at fremskynde Arbejderne, vil det sikkert hjælpe. Jeg er nemlig noget bange for, at hvis vi nu tøve, og nogle af de store Arbejder, der her ere vedtagne, skulde løbe sammen med en opadgaaende Periode, ville vi faa en hel Del fremmede Arbejdere ind i Landet. Dette siger jeg ikke, fordi jeg ikke ogsaa under disse at blive behandlede ordentligt, men fordi jeg mener, at heller ikke de kunne være tjente med paa denne Maade at komme til Landet, thi naar de komme herind, medens Forholdene ere gunstige, og blive her, indtil Forholdene ere ugunstige, ville de blive stillede lige saa ugunstigt som Landets øvrige Indbyggere. Naar vi nu have en jævn Fordeling af Arbejdet, saa at det offentlige træder til, naar de private slippe, ville vi kunne undgaa en Del af de Stød, vi ellers ere udsatte for. Det var et Bodemiddel, der kunde hjælpe betydeligt.

Naar alle de Kræfter, der have med Sagerne at gøre, vilde tage fat, kunde det hjælpe, og saa kunde mange Folk, som nu gaa ledige, faa Beskæftigelse. Dette bliver dog naturligvis ikke nogen øjeblikkelig Hjælp, og den Hjælp, der trænges til, maa komme saa hurtigt som muligt. Dem, vi kunne give Arbejde, mener jeg, vi bør give Arbejde. Den 15. November var der halvfemte Tusind arbejdsløse, som ikke fik nogen Understøttelse, og deres Tal vil stige og stige meget, saa at vi i Begyndelsen af næste Aar ville have en betydelig større Arbejdsløshed, end vi nu have. Derfor mene Forslagsstillerne, at vi, foruden hvad her er sagt om hurtig Fremme af de Arbejder, som der kan tages fat paa, maa komme de arbejdsløse til Hjælp ved at bemyndige Kommunerne til at yde Tilskud udover det i Lovene om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser og Hjælpekasser fastsatte Maksimum til Arbejdsløsheds-kasser, Hjælpekasser og velgørende Foreninger. Vi mene, at Halvdelen af de Tilskud, Kommunerne saaledes yde, dog ikke ud over 50 Øre pr. Indbygger, skulde refunderes de paagældende Kommuner. Jeg paapegede før, at det Forslag, som Socialdemokraterne fremkom med i Foraaret,

blev i meget forandret Skikkelse til en Lov, der, saa vidt jeg ved, kun har medført, at Københavns Kommune har bevilget 120,000 Kr., medens ikke andre Kommuner have fulgt dette Eksempel. Hertil er ganske vist at sige, at Arbejdsløsheden var særlig fremherskende i København i Foraaret, den var ikke nær saa stor i andre Byer. Det andet, som Forslaget indeholdt, hvorved man tilsigtede at hjælpe, har saa vidt mig bekendt ingen Frugter baaret. Derfor tror jeg, at skal man hjælpe virkelig, maa det være paa den Maade, vi have foreslaaet her, og vi tillade os derfor at anbefale vort Forslag.

Hvis man ved den senere Behandling af Forslaget vilde gøre det til en Betingelse, at man for nogle af disse Penge, som Kommunerne yde, skulde forsyne de arbejdsløse med enkelte Livsgoder, f. Eks. Naturalier, tror jeg, at der ogsaa herom vilde kunne naas en Overenskomst med Fællesorganisationerne i de enkelte Byer. Nogen direkte Hjælp maa de selvfølgelig have, men en Del kan være Naturalier. Vi ere saa heldige, at vi her i Rigsdagen og ude omkring paa Landet have Repræsentanter for Andelsslagterier, som ganske sikkert ville være medvirkende til, at man kan faa disse Ting til billigst mulige Pris, saa at de trængende kunne faa det bedst mulige for det tiltænkte Beløb.

Det er en trist Fremtid, vi gaa i Møde, og naturligvis vide de arbejdsløse bedst, hvad det er for en Fremtid. Det er en egen Følelse, der besjæler en arbejdsløs Mand eller Kvinde, som maa gaa fra Sted til Sted for at søge Beskæftigelse. Det er næsten ørkesløst, thi naar der er Arbejdsløshed i et Fag, ere alle Steder afløjede, saa at der ikke er noget at snuse op. Men Haabet er jo lysegrønt, og de arbejdsløse søge bestandig, idet de tænke, at det kunde dog være, at der var lidt Arbejde at faa et Sted. Det er en egen Følelse, der raader hos disse Folk uden Beskæftigelse, som gerne ville, og som kunne bestille noget. Naar en arbejdsløs f. Eks. ser andre ved et godt Maaltid Mad, tænker han selvfølgelig: „Han kan sagtens, han kan spise sig mæt, blot vi derhjemme kunde det, og gaa nogenlunde ordentlig klædt!“ Men han maa gaa med skæve Støvler og daarlige Benklæder og endda med en tom Mave. Det vilde glæde ham, naar han skotter til Kone og Børn, om han kunde klæde dem lidt pænere, saa at de kunde komme sammen med andre Mennesker. Saaledes ser det ud mange Steder, og der er noget